

תלבושת

ה'ר"ת האמת איתך
האמת האמת איתך
נאמר ה'ר"ת האמת איתך
עם באה האמת איתך

אור ובהירות בעבודת השם במשנת ברסלב

והפסוק את לב האבן מכסכם
ונתתי לכם לב פשוט

בחוקות
גליון כא | תשפ"ב

אור להביות הלב של איש הישראלי
בערך מאד עד לב השמים לה' יתברך,
ואין סוף ואין תכלית להשקפה

לב ונפש של הדבר האמת

וכי תאמרו מה נאכל...

אמת שצריך להשקיע את עצמנו באוהלה של תורה אך 'פרנסה' מה תהא עליה?! // המלחמה של 'שער החמישים'

'קבלת התורה' מתקרבת ובאה, זה הזמן לעורר מתוכנו את תשוקת הלב שיש לכל אחד מאתנו להיטמן באוהלה של תורה בשלימות, ולנתק כל זיק של שייכות להבלי וטרדות העולם הזה. אולם, כאשר אנו מעוררים את הרצון הזה, אנו נוטים ע"פ רוב להתייבש מיד... אנו נזכרים בכל ההתחייבויות היום יומיות המוטלות עלינו, שמונעות אותנו מלפרוש ולהשליך מעלינו הכל.

בראש כל הטרדות עומדת 'טרדת הפרנסה' הקדושה... כשאנו עוצרים ומתבוננים כמה תורה ותפילה ויתרנו והפסדנו בשבילה, אנו נחרדים ומזדעזעים. "מה יהיה הסוף?!" - אנחנו שואלים את עצמנו - "איך נזכה להיגאל באמת מטרדות העוה"ז ולצאת מעבודת הפרנסה לחירות? הרי ברור שחייבים לעשות משהו בשביל להתפרנס, ואם כן מה תקוותנו?!"

כדרכם של יהודים נשיב בשאלה נוספת: מהי השייכות של פטירת דוד המלך, מחבר ספר התהילים, לזמן מתן תורתנו? התורה היא כולה דעת ושכל, ואילו התהילים הם פרקים של הלל ותחינה, כשגם דוד המלך עצמו היה כולו שירות ותשבחות, "נעים זמירות ישראל", וכיצד מתוועדים שני אלה יחד בפונדק אחד?!

מוהרנ"ת בספרו 'ליקוטי הלכות' מבאר את הקושיות והקשיים העצומים שמלווים את חיינו, עם דעת של גאולה. וכה הם תוכן ותמצית דבריו המאירים:

לעומת 'שער החמישים' של הקדושה - אליו אנחנו זוכים בקבלת התורה, לאחר מ"ט ימים של הזדככות מזהמת מצרים - עומד 'שער החמישים' של הטומאה, ועניינו הוא אותה זוהמת מצרים ששמה: 'תאוות ממון'.

מידה זו של רדיפת הממון קשה היא מכל התאוות, שהרי כל אחד מוכרח להתעסק איתה, כדי להביא טרף לביתו ולכלכל עצמו כפי הנצרך לו. אולם היא מסיתה את האדם ליפול בה לגמרי, וכאשר נופלים לתוכה היא גרועה אף יותר מתאוות אחרות, כיון שהיא נדמית לצורך והיתר גמור.

תאוה זו שואבת את כל חיותו של האדם ומסוכבת אותו כל ימי חייו; כל פעם הוא מדמה בנפשו שהנה כבר כבר הוא הולך להרוויח את הריווח הגדול, והרי 'סך הכל' הוא רוצה את זה רק כדי שיוכל לעבוד את ה' בשלווה, וכך שוב ושוב... עד שהוא מוצא את עצמו עם זקן לבן, כשכל חייו ירדו לטמיון ח"ו.

כדי להיכנס ל'שער החמישים' של הקדושה' שהיא תורת ה' שניתנה ביום החמישים לעומר, ולהינצל מהתאוה הזו העומדת כנגדה - אין עצה אלא על ידי 'ספר התהילים', שנחשב אף הוא משער החמישים, וחמשת ספריו מכוונים כנגד חמשה חומשי תורה. שכן, הדרך לזכות לכל חומש וחומש מחומשי התורה, היא רק להתחנן לה' שניצל מהתאוה הנוראה הזו שהיא יוון מצולה ואין מעמד, ואין לנו שום סיכוי להינצל ממנה בעצמנו לבד.

מוהרנ"ת מביא את דברי חז"ל ש"כל האומר תהילה לדוד שלוש פעמים בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא", ואת הטעם הם מסבירים, כיון שיש בו פסוק של פרנסה, וגם יש בו את כל אותיות הא"ב. והוא מגלה איך מרומזת כאן הדרך הנוראה הזו:

'שני הטעמים אחד הם', כותב מוהרנ"ת, 'כי הדרך לזכות ולהיות בן עולם הבא עוברת דווקא בכוח של דוד המלך שהוא 'תהילה לדוד', ורק על ידי כך שאנו מגלים שה' יתברך הוא זה ש'פותח את ידך ומשביע לכל חי', ואנחנו מהללים אותו ומתחננים אליו שיעזור לנו להאמין בכך באמת, ולא ליפול לדמיונות של עשירות ופרנסה. רק כך נזכה להינצל מתאוות ממון. ואז בוודאי נרוץ ככפירים אחרי ה', ונדעה נרדפה לדעת את ה' ואת תורתו הקדושה'.

בהמשך מוסיף מוהרנ"ת ומבאר את דברי חז"ל על כך ש'בתהילה לדוד' אין פסוק שמתחיל באות נו"ן כמו שאר האותיות, כיון שהפסוק שמתחיל בנו"ן הוא 'נפלה ולא תסיף קום בתולת ישראל' וכיון שנרמז בו נפילתם של ישראל נרמזה האות בפסוק הבא 'סומך ה' לכל הנופלים'.

וסוד הדבר הוא: אם היה נכתב הפסוק של אות נ' המרמז על 'שער החמישים', היה מתגבר כנגדו שער החמישים של הטומאה שהוא תאוות הממון ולא הייתה תקומה לישראל. אך עתה, הוא מרמז ומורה שה' 'סומך לכל הנופלים' באותה תאוה נוראה, ומפרנס אותם ברחמי על ידי שיעניי כל אליך ישרו, ואתה נתן להם את אכלם בעתו' וכאשר 'יקראו אליו באמת' אזי 'ישמע וישעם במהרה'.

"ועל ידי שישליך על ה' וכן ויבטח בה' שיפרנסו אפילו אם יעסוק כמה שעות ביום בהדיבור הקדוש של תפילה ותורה ושירה, אזי 'מובטח לו שהוא בן העולם הבא', כי על ידי זה יזכה בוודאי להתקרב לה' יתברך" (לשון מוהרנ"ת שם).

ורדפתם את איביכם ונפלו לפניכם לחרב (ויקרא כו, ז)

בין רשימת הברכות וההבטחות שבפרשתנו מופיע הפסוק 'ורדפתם את איביכם'. שואל על כך ר' נתן (ליקוטי הלכות, פדיון בכור ה', יג): מהי הברכה שזיכו לרדוף את האויב? וכי זהו תכלית מלחמת כנזו לשפוך דמו של האויב? וזה לשונו:

לכאורה תמוה: מהו הכוונה הברכה הזאת שירדפו את אויביהם וכו', וכי זהו התכלית האמיתי של ישראל עם קדוש שירדפו את אויביהם ויפילו אותם כחרב וכו' לנקום ולשפוך דם ח"ו? הלא ה' יתברך הפך בשלום ומנרץ את עמו ישראל בשלום, והיה די בהשבת 'ונתתי שלום בארץ', ולמה לנו לרדוף אחר האויבים?

אלא מאי - מודיע מוהרנ"ת ומבאר - מדובר ברדיפות מסוג אחר: מדובר ברדיפה אחרים להכניס בהם הדעת האמיתי, לגלות מלכותו ויתברך בעולם, ולהשיב את כולם לעבדו שכם אחד! וכפי שממשיך בדבריו:

אך באמת, זה ידוע שכל העולמות לא נבראו אם כי בשביל להכיר ולידע אותו יתברך, כמו שאיתא בזהר 'בגין דישתמודעין ליה'. ועל כן הכל נברא בשביל ישראל שיקבלו תורתו שהוא הדעת הקדוש, שעל ידי זה מכירין וידעין אותו יתברך. ועל כן כל הגדולה והמלוכה שייכא רק לישראל שעושים רצונו, שזוכים לזה הדעת שבשביל זה נברא הכל, ועל כן רק הם קרויים 'אדם' כמו שאמרו רז"ל, כי מי שאין בו זה הדעת הוא היה בדמות אדם. ובשביל זה מחוייב כל אחד לעסוק ביישוב העולם, דהיינו להכניס הדעת האמיתי באחרים שזה עיקר עסק ביישוב העולם. וכשישראל יזכו לעשות רצונו, הם מחוייבים להשתדל בכל כוחם להכניס זה הדעת גם באומות העולם, כמו שכתוב 'ספרו גוים את כבודו', וכתוב 'הודיעו בעמים עלילותי, וכן בפסוקים הרבה.

בעניין זה אכן נאמר בזהר הק', כי צריך לרדוף אחרי זה שאינו יודע מהש"ת, כדי להשיבו ולקרבו, ולזה מצווים ישראל לצאת למלחמת הפצת אור האמת וקירוב לבבות, כשזוהי כל המטרה אפילו בכל המלחמות כפשוטן:

והוה כל המלחמות מצוה שנעשו ישראל - הכל הוא כדי להשיבם אל האמת להודיעם כי ה' הוא האלקים שזוהי התכלית האמיתי. וזה עיקר הכוונה 'ורדפתם את איביכם', כוונת 'בקש שלום ורדפתו', כוונת מה שאיתא בזהר הקדוש 'זכאה מאן דאחזי כידא דחייבא ובעי למיודף אבתריה', כי זאת הרדיפה היא עיקר השלום האמיתי, כי כל זמן שאין זוכין לדעת הג"ל ואין עושין רצונו הם ושלום ואין יוצאין מעוונות ופגמים הם ושלום, אפילו דמה שיש לו שלום גדול אין זה שלום כלל.

למלחמה כזאת, לא צריך הרבה אנשים, אלא מספיק גפרור אחד להלהיב ולהכניס שלהבת האמונה בלב רבים מאוד, ומעט מן האור וזוהר הרבה מן החושך, וכן מבאר מוהרנ"ת את הפסוק הבא:

והוה ורדפו מכם חמשה מאה, כי קושטא קאי ואמת מארץ תצמח, ועל כן בוודאי יש בה חמשה האוחזים בהאמת לאמיתו לרדוף מאה - לרדוף אחרים בדיבורי אמת ובתחיות ובקשות לה' יתברך, שהם כוונת חרב וכלי זין של ישראל, עד שיכבשו אותם ויכניסו בהם הדעת האמיתי.

וְלִשְׁתָּרְנוּ וְלִקְדָּשָׁנוּ בְּקִדְשֵׁי הַעֲלִיּוֹנָה!

התאווה הכללית הנ"ל, שעיקר היצר הרע הוא בתאווה זו. אבל הוא ז"ל אמר להיפך, שהוא יניח לו הכל לבל לשובו, רק זאת התאווה רוצה לשוב לגמרי" (שבחי הר"ן, טו).

והאמת היא, שלאחר שהאדם שובר את התאווה הכללית, הרי הוא יכול בקל לשוב את כל שאר התאוות. וכפי שכותב רבינו בתורה ל"ו: "מי שמשבר התאווה הזאת, אזי בקל יכול לשוב כל התאוות!"

ר' מנחם: אני נפעם לשמוע את כל מה שאמרת. תמיד ידעתי שהקדושה היא היסוד, אבל לא עד כדי כך... ואיך כל זה קשור לצעקות שצעקת?

רבי שמחה: כי ע"י הצעקות בפשיטות להשם יתברך, זוכים לשוב את הקליפה ולהגיע אל הפרי.

ר' מנחם: על איזה פרי אתה מדבר?

רבי שמחה: אני מדבר על ה"פרי" שהוא התגלות חדשה בתורה ועבודת השם, וכדי להגיע אל הפרי הזה חייבים לשוב מקודם את הקליפה שהיא התאווה הכללית. ואת זה עושים על ידי צעקות להשם יתברך!

וכפי שכותב רבינו בתורה ל"ו: "וזהו כלל, שכל נפש מישראל קודם שיש לה התגלות בתורה ובעבודה, אזי מנסין ומצרפים את הנפש בגלות של שבעים לשון, היינו בתאוותיהן. וכשהיא באה במידותיה בגלות, אזי היא ראמת (מרימה בקולה וצועקת) שבעין קליון... כי הקליפה קדמה לפרי, ומי שרוצה לאכול הפרי, צריך לשוב מקודם הקליפה. לכן קודם התגלות, מוכרח הנפש לבוא בגלות, היינו במידותיהם, כדי לשובם, ולבוא אחר כך להתגלות" (ליקוטי מוהר"ן, ו, לו).

וה"שבעין קליון" - הצעקות והצועקות להשם יתברך - הם אלו שעוזרים לאדם לשוב את הקליפה ולבוא אל הפרי! "וכשצועק לאלקים כמו שכתוב 'כן נפשי תערוג אליך', וצועק שבעין קליון, לא פחות (!) אזי נפתחין לו סודות התורה, דמיטמרינן מגליון ליה (מה שנסתור, מגלים לו) ומולידי נפשין חדתינן" (שם).

ר' מנחם: אגב, תוך כדי דיבורך אני שם לב שאתה מביא הרבה מתורה ל"ו, והיום הראשון שהתחילו לספור ספירת היסוד הוא יום ה'ל"ו לעומר...

רבי שמחה: יפה מאד! רבי שמואל שפירא היה אומר גם: מי שרוצה להיות ל"ו צדיק, ילמד ויקיים תורה ל"ו... שכן, שם מגלה לנו רבינו את הדרך איך לשוב את קליפת התאוות ולהגיע אל הפרי; להשיג בכל פעם התגלויות חדשות בתורה ועבודה, ולזכות בכל פעם לנשמתן חדתין.

אלו הם הכיסופים שלנו עכשיו לקראת חג השבועות, שאכן נזכה להיטהר ולהתקדש ולזכות להתגלות חדשה ונשמה חדשה.

ר' מנחם: אמן ואמן!

גם בליקוטי תפילות חוזר על כך מוהר"ת כמה וכמה פעמים. הן בתפילתו על תורה י"ט - שם הוא כותב: "אתה ידעת ה' אלקינו, כי תאווה זו היא עיקר הנסיון והמתקלא, אשר רק בשביל זה באנו לעולם הזה, כדי להתנסות ולהצטרף בתאווה זו! כי רצונך הטוב היה לנסות אותנו בתאווה הזאת, אם היא לנו כח להתגבר על יצרנו להכניע ולשבר תאות גופנו, ולדבק עצמנו לשמך הגדול באמת כל ימי חיינו כדי להיטיב אחריתנו, למען תתפאר בנו בכל העולמות כשנזכה להכניע ולשבר ולבטל תאווה הזאת" (ליקוטי תפילות, יט).

וכן בתפילותיו הלוהטות והבווערות בחלק שני של ליקוטי תפילות, שם הוא כותב:

"ריבונו של עולם מלא רחמים, אתה גילית לנו על ידי חכמיך הקדושים, שהעיקר הוא תיקון הברית, כי זה עיקר הנסיון והמתקלא של כל אדם בעולם הזה, ורק בשביל זה בא האדם לעולם הזה כדי שיתנסה בנסיון זה! ועל ידי זה יזכה למה שיזכה אם יעמוד בנסיון ובצירוף הזה, אשר כל התורה כולה תלויה בזה, כי שמירת הברית הוא יסוד הכל" (ליקוטי תפילות ח"ב, תפילה מד).

וכן בתפילה שלאחריה הוא חוזר וכותב: "ויזכו כל עמך בית ישראל לשמור את הברית קודש בקדושה גדולה באמת, אשר כל התורה כולה תלויה בזה, והוא עיקר הנסיון והבחירה של כל אדם בזה העולם! כאשר גילית לנו על ידי חכמיך הקדושים" (שם, מה).

ר' מנחם: אם כן לפי דבריך ---

רבי שמחה: סליחה שאני קוטע אותך, אבל לא "לפי דבריך" רק לפי דברי רבינו שציטטתי בפניך...

ר' מנחם: נכון. ובכן, לפי דברי רבינו ומוהר"ת שאמרת לי זה עתה, אני מבין שעיקר הכוחות

בעבודת ה' אני צריך להניח בקנין הקדושה. האם הבנתי נכון?

רבי שמחה: אכן. כך מסופר בפירוש על רבינו, בספר 'שבחי הר"ן': "שכל מגמתו וכל יגיעתו היו רק לשוב בראשונה התאווה הכללית הזאת" (שם). ורק אחר כך לקח את עצמו לשוב את שאר התאוות.

הוא אפילו סיפר, "שהבעל דבר רצה להניח לו הכל, רק שהוא יתגר לו דבר אחד. והוא אמר להיפוך, שהוא יניח הכל, רק אותו הדבר אינו רוצה להניח מלשברו. דהיינו שהבעל דבר היה מרוצה להניח לו שישבר כל התאוות רק שהוא יתגר לו דבר אחד, מן הסתם היינו

ר' מנחם: חיכיתי עליך המון זמן עד שתגמור את ה'ספירה'... סליחה שאני שואל, אבל מה קרה הפעם שהארכת וצעקת כל כך?

רבי שמחה: לא שמעת? השבוע עוסקים בתיקון מידת היסוד...

ר' מנחם: נו, ולכן?

רבי שמחה: ולכן צועקים וצועקים וצועקים!

ר' מנחם: תראה, אני לא מבין כ"כ בספירות, ולכן אני גם לא מבין מה יש ב"יסוד" יותר מ'מב'תפירת' לדוגמא, ומדוע דווקא ביסוד צריכים לצעוק ולצעוק ולצעוק.

רבי שמחה: גם אני לא מבין בספירות, אבל כמוני כמון יודעים שתיקון מידת ה"יסוד" הוא תיקון מידת הקדושה, ובה צריכים להשקיע את עיקר הכוחות. זהו הרי העיקר ממנו!

ר' מנחם: למה זה העיקר? יש הרי הרבה דברים בעבודת ה' מלבד ענין הקדושה; יש תורה, יש תפילה, יש עבודת המידות, יש שבירת תאות אכילה ותאות ממון ועוד. ומאי חזית דדמא דהאי מידה סמיק טפי...

רבי שמחה: כל מה שהזכרת הם דברים נחוצים ונפלאים, אבל ה"יסוד" שעליו עומד כל הבנין הוא מידת ה"יסוד"; כשמו כן הוא - זהו היסוד לכל היהדות כולה.

כשם שכל בנין עומד על יסוד, וכל יסוד יקרוס ויפול כל הבנין. וגם אם יהיה יפה ומפואר, אם היסוד רעוע וחלש, אין לו קיום. כך גם אצל האדם, הקדושה היא היסוד של כל הבנין.

עיקר ההתקרבות שלנו להשם יתברך תלויה אך ורק בתיקון מידה זו, וכפי שגילה רבינו ב'תורה' שאמר בחג השבועות שנת תקס"ו - תורה כ"ט בליקוטי מוהר"ן - בזה הלשון:

"על ידי תיקון הברית, על ידי זה עיקר ההתקרבות של ישראל לאביהם שבשמים. בבחינת 'ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי', 'נשרא' זה תיקון הכללי, שהוא בחינת 'ויגד לכם את בריתו', היינו תיקון הברית. על ידי זה דייקא 'ואביא אתכם אלי' שנתקרבו אליו יתברך. כי עיקר ההתקרבות להשם יתברך הוא על ידי תיקון הברית".

ר' מנחם: אבל הרי האדם עובר הרבה נסיונות בחייו, לא רק בענין הקדושה?

רבי שמחה: אכן, כל אחד מאתנו מתנסה בנסיונות רבים, בכל התחומים והעניינים. אבל בסופו של דבר, עיקר הנסיון שעבורו נשלחנו לעולם הזה הוא בענין הקדושה.

ר' מנחם: עד כדי כך? עבור הנסיון הזה נשלחנו לעולם? **רבי שמחה:** כן כן. רבינו ומוהר"ת חוזרים על זה כמה וכמה פעמים.

בליקוטי מוהר"ן תורה ל"ו כותב רבינו בפירוש "שעיקר הנסיון והצירוף שמנסין לאדם, אין מנסין אותו אלא בענין זה. ובליקוטי הלכות מוסיף מוהר"ת וכותב: "זה עיקר הנסיון והצירוף של כל אדם, שבא לעולם הזה להתנסות אם יזכה לעמוד בנסיון זה לשוב תאווה זאת! שעל ידי זה יזכה לרב טוב הצפון" (ליקוטי הלכות, קידושין ג, א).

וְהַמַּתְקֵל

עיקר הנסיון והצירוף של כל אדם בעולם הזה

קוּמָה ה' חֲלֹצָה נְפִשִׁי מִגְּלוּת הַפֶּה שֶׁל שְׂבָעִין אֲמוֹת, שֶׁהֵם מִדּוֹתֵיהֶם וְתַאֲוֹתֵיהֶם הַרְעוּת, וּבְכִפְרָם מִתְאַוָּה הַזֹּאת שֶׁהִיא תַאֲוָה הַכֹּלְלִיּוֹת שֶׁלָּהֶם. כִּי בְּנִתְּךָ הֵיטֵה לְמוֹכְתָנוּ. וְהַכֹּנֶסֶת אוֹתָנוּ בְּגִלּוּת הַזֶּה שֶׁל תַאֲוֹתֵיהֶן וּמִדּוֹתֵיהֶן הַרְעוּת, כְּדִי לְנַסּוֹת וּלְצַרְף נַפְשָׁנוּ עַל יְדֵי הַגְּלוּת הַזֶּה, כְּדִי שְׂנֻכָּה לְעִמּוּד בְּנִסְיוֹן וְצִרּוּף הַזֶּה שֶׁל תַאֲוֹתֵיהֶן וּמִדּוֹתֵיהֶן, וּבְכִפְרָם בְּתַאֲוָה הַכֹּלְלִיּוֹת שֶׁהִיא עִקְר הַנְּסִיּוֹן וְהַצִּרּוּף שֶׁל כָּל אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְשׁוֹם הַתַּגְּלוּת בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה, כִּי אִם עַל יְדֵי שְׂנֵתֶנְסִין וְנִצְטָרְפִין בְּתַאֲוָה הַכֹּלְלִיּוֹת הַזֹּאת.

מצבונ' 22

"ל"ג בעומר תשפ"ב" – מאי קא משמע לך?

מה מלמד אותנו ה"ל"ג בעומר תשפ"ב"? כיצד נהפכת ישועה בודדת לשרשרת ישועות? מה יוצר את הכלי לקבל את השפע?

אצלו כלי לקבל השפע, כי עיקר התהוות הכלי הוא על ידי האמונה, דהיינו על ידי שמאמין גם בעצמו שה' יתברך שומע גם תפלתו. והבן ושים לבך היטב לזה! עד שתאמין בעצמך ותזכור בכל פעם כמה פעמים קראת מצרה אל ה' וכו' וענה אותך והושיעך, ועל ידי זה תתחזק גם עתה בתפילה וה' יושיעך!" (שם, תהלות ד, ו-ז).

והרי השיעוה הזאת - אם ניקח ממנה חיזוק להרבות בתפילה וצעקה יותר ויותר על כל הישועות הנצרכות, הרי שהן יכולות לגדול ולהתרבות בריבית, וריבית דריבית...

ועתה נציין כמה נקודות, אשר אנו יכולים ללמוד מהל"ג בעומר הזה - נקודות הנלקחות מה"אוצר של יראת שמים", הנחל נובע מקור חכמה, אשר לימדנו דרכי וטכסיסי מלחמת היצר התמידית:

א. **דע את האויב** - עלינו לדעת שאנחנו נמצאים בשטח האויב, והוא עומד וזומם עלינו עצות וגזירות להכריתנו מארץ החיים, ואין הוא דורש טובתנו כלל ועיקר. וגם אם הוא מצהיר על כך באופן ברור - לא מתבלבלים, האויב הוא אויב!

ב. **אין יאוש** - ההחלטה הנחושה שלא מרימים ידים, ולא מתייאשים, ולא נותנים יד לפשע, ולא מתיישבים עם האויב בשולחן אחד לצורך שום פשרה כלשהי או הסכמה, הן גלויה והן נסתרת, אלא ממשכים לרצות ולכסוף מבלי להתחשב כלל עם המציאות הנראית על פני השטח. שכביכול אינו מאשיר מקום להן לשרוד.

ג. **מריעשים בתפילה** - ולא מרפים. וגם אם אין רואים שום פתח של תקוה, אלא אדרבא, כל הזמן מגיעים בשורות קשות מהשטח - לא עוצרים את הזעקה ותפילה בשום אופן.

ד. **יוצאים לדרך** - לעובדא ולמעשה, יוצאים לדרך גם כשהאפשרות של ההגעה למטרה לוטה בערפל. יוצאים; "כי תצא למלחמה על אויביך..." האם נגיע לבסוף? זה לא הענין שלנו כעת!

ה. **לא מתפעלים מהנצחון הזמני** - גם כשכבר יצאנו, וב"ה הגענו, ורואים את החורבן מול העיניים, מתחזקים להתפלל, לרקוד, לשמוח, גם כשהנצחון כבר הוכרע לכאורה לצד האויב... רגע, סבלנות! הסיפור טרם הסתיים, "פאר א נער ווייזט מען נישט קיין אלבע ארבעט..."

ו. **אתה לא לבד** - אל תדמה בנפשך שאתה לבד במערכה! כח הצדיקים מלווים אותך, ומריעפים עליך כוחות עצומים. "נשמתן של צדיקים מסייעתו..."

ז. **אינך צריך לידע כיצד יהיה הניצחון** - אתה לא ממונה להביא תרונות ועצות ומהלכים כיצד תבוא ישועתך. אתה תעשה את שלך, והישועה בוא תבוא באופן ומקומם שלא חלמת עליה כלל, ובין-רגע "כל הרשעה כעשן תכלה, כי תעביר ממשלת ודון מן הארץ..."

"וכשהשם יתברך מראה פנים שוחקות, חיים וטובה לעולם... וכן הצדיק כשמראה פנים שוחקות הוא טוב!" (ליקוטי מהר"ן, קעב).

אפשר לשלוח שאלות שיפיע במדור הזאת בטל או באימייל של המערכת

לב

"ועשית עמהם נס ופלא להודות ולהלל לשמך הגדול!"

אחר הישועה הגדולה בהילולא דרשב"י בהאי שתא באתרא קדישא דיליה, אשר זכינו לראות עין בעין את כוח הצדיקים, אף בדורינו דור יתום - נביא מקצת מהשתלשלות העניינים, להתוודע ולהיגלות שבכוח הצדיקים ועוצותיהם, ניתן להמתיק אף את הדינים הקשים ביותר!

ריקודים והמחאת כף: ב"שבת אויפרוף" שקודם ההילולא - יום חתונתו ויום שמחת לבו דרשב"י - נערכו ריקודים והמחאת כף בכל בתי מדרשינו ברחבי תבל, יחד עם ילדי החלאקה היקרים נ"י כנהוג. כשהשנה נוספה כוונה בעת הריקודים, להכניס שמחת ההילולא בלבבנו ולהמתיק הדינים הקשים השרויים על מקום מנוחתו של רשב"י. ברבים מבתי הכנסת אף הוסיפו לשיר ניגוני ישועות לישראל ומפלה לרשעים, בבקשה לפני בורא כל העולמים שזוכה לשבר כל המניעות, ולהשתתף בהילולא הגדולה בקדושה וטהרה.

תפילה ובקשה: ביום שני שקודם ל"ג בעומר התקיימה "עצרת תפילה" בבית מדרשינו "אוהל הדסה" בבית שמש, בנוסף לשאר עצרות התפילה ברחבי ארה"ק. לבקש רחמים ולהתחנן על קדושת הילולת התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי בל"ג בעומר.

לאחר אמירת תהלים ותחינות בהתעוררות, נשמעו דבריו הנרגשים של הרה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א.

שיאו של המעמד היה בעת אשר נכנסו נשים צדקניות להיכל בית המדרש, ובקעו רקיעים בבכיות ודמעות מול ארון הקודש הפתוח, ויהי המקום לחרדת אלוקים. ובוודאי עוררו הדברים רעש גדול בשמי השמים.

מסירות נפש: כבר מתחילת השבוע נראו עשרות ומאות מאנ"ש, בתוך המון יהודים יראים ושלמים, שבאו לשהות בצילו של רשב"י בהר מירון בחששם שלא ימנע מהם ח"ו הזכות לשמוח בשמחתו, ובכך הוכיחו קבל עם ועדה את אהבתם הגדולה והיתרה לצדיקי אמת! עוד רד ישראל עם א-ל!

בימים אלו קיימו אנ"ש השוהים באת"ק הדין מניינים מרכזיים, בהם התפללו בצוותא שחרית כוותיקין, מנחה, ערבית וספירת העומר, בכח ובהתלהבות, עם ריקודי קודש אחר התפילה למשך זמן רב.

מה נאה היה המחזה בעיצומו של יום, כשאלפים ורבבות מאחינו בני ישראל ובתוכם רבים מאנ"ש, נהרו לעבר ההילולא הקדושה. דילגו על ההרים וקיפצו על הגבעות כחום היום במסירות נפש, עד אשר זכינו אחר צהרי היום להתבשר בבשורה המשמחת שגבר צד הקדושה ונשתברו כל המניעות, ונפתחו כל השערים לשמחת לב יראי ה' וחושבי שמו. "און די שמחה וואס איז דארטן געווען..."

כן 'עורנו ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, שנשמע ונתבשר במהרה בגאולתנו השלמה מעל לדרך הטבע!

נקודות 26

אָמַר: שְׁאוּב שְׂיֵאמַר הָאָדָם בְּשַׁעַת הַהֲתַבּוּדוֹת, בְּשַׁמְת־בּוּדְד בֵּינוּ לְבֵין קוֹנֵנוּ יְאֹמַר: הַיּוֹם אָנִי מִתְחִיל לְדַבֵּק בְּךָ! וַיַּעֲשֶׂה בְּכָל פְּעַם הַתְחַלָּה ... כִּי מָוֶה נִפְשָׁה; אִם הָיָה מִקֵּדָם מוֹב, עֲבָשׂוּ יְהוָה מוֹב יוֹתֵר. וְאִם חָס וְשָׁלוֹם מִקֵּדָם לֹא הָיָה מוֹב, בּוֹדְאֵי צָרִיךְ וּמְכַרְחָ לַעֲשׂוֹת הַתְחַלָּה

חֲדָשָׁה. (היי מוהר"ן, תלז)